CONSIDERATII DIACRONICE PRIVIND DENUMIREA LOCALITATILOR DOBROGENE

Liliana Ionescu
Universitatea *Ovidius* Constanța

Diacronic considerations regarding Dobrudgea place-names (Abstract)

În the 14th – 19th centuries, the Romanian society in Dobrudgea developed within the economic, social and political framework of the period. The names of the administrative units, kaza, preserved the place-names of the towns situated strategically from the geographical and economic point of view, such as: HÎRŞOVA, MĂCIN, ISACCEA, MAHMUDIA, TULCEA or CONSTANȚA.

The present paper tries to demonstrate the fact that place-names relay geographical, political or administrative realities, and the fact that the Latin character of our nation and of the language has been always preserved, irrespective of the political and administrative conditions existing in any period of time.

În secolele XIV-XIX, perioada cea mai bine reprezentată pentru Dobrogea, din punctul de vedere al izvoarelor documentare, viața societății românești din spațiul dunăreano-pontic s-a desfăşurat în cadrul economic, social şi politic oferit de modul de producție feudal românesc şi otoman.

Odată cucerit de otomani în urma campaniilor din 1419-1420 şi 1484[1] ținutul istro-pontic a intrat în hotarele de stat şi administrative ale imperiului. În izvoare, acest ținut apare cu denumirea *DOGROGEA UGI*, *DOBROGEA VILAIET*, *DOBROGEA EL-I*, sau *DOBROGEA IL-I***,** toate aceste variante însemnând, *Dobrogea de margine*[2].

În timp ce în cea mai mare parte a Dobrogei se instaurează dominația otomană, ținutul gurilor Dunării rămân, în tot cursul secolului al XV-lea, până în 1484, sub administrație românească, având centrul de reşedință, la Chilia.

După această dată, Imperiul otoman a inclus în hotarele politico-administrative şi acest ținut, reuşind să-şi întindă stăpânirea până la nord de fluviul Dunărea, prin anexarea ținuturilor aferente Chiliei şi Cetății Albe. Astfel, la sfârşitul secolului al

[1] Ghiață, A., *Condițiile instaurării dominației otomane în Dobrogea*, în *Studii istorice sud-est europene*, culegere îngrijită de E.Stănescu, I, Bucureşti, 1974, p.43-126.
[2] Ghiață, A., *Toponimie şi geografie istorică în Dobrogea medievală şi modernă*, în *Memoriile secției de ştiințe istorice*, seria IV, tom V, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1980, p. 29-61.

BDD-A3629 © 2003 Ovidius University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 05:11:10 UTC)

XV-lea, Dobrogea figura în sangeacul Silistra şi în teritoriu se aflau delimitate unităţi administrative numite *kaza*-le[3].

Defterele turceşti $DI_{1,2}$ şi DG menţionează următoarele *kaza*-le: *CHILIA, ISACCEA, HÎRŞOVA, BABADAG, TEKFŰRFGŐLŰ* şi *SILISTRA* ce cuprindea, în acea perioadă, un număr de sate din sud-vestul actualului judeţ Constanţa şi alte sate din teritoriul Bulgariei de azi.

Tulburările provocate, la frontiera Imperiului otoman în a doua jumătate a secolului al XVI-lea şi la începutul secolului al XVII-lea, de atacurile şi jafurile cazacilor la gurile Dunării şi de-a lungul litoralului Mării Negre, au determinat Poarta să ia măsuri de ordin administrativ şi militar în regiune.

Astfel, la începutul secolului al XVII-lea, Silistra cuprindea în ţinutul dobrogean mai multe *kaza*-le şi anume: *TULCEA, ISACCEA, MĂCIN, HÎRŞOVA, BABADAG,* şi *MANGALIA*[4]**.**

Şi în secolul al XIX-lea, ţinutul dobrogean rămâne în hotarele politico-administrative ale Imperiului otoman. În 1850, Ion Ionescu de la Brad menţiona că Dobrogea făcea parte din sangeacul sau paşalâcul de Silistra, având ca subdiviziuni, *kaza*-lele *TULCEA, ISACCEA, MĂCIN, HÎRŞOVA, BABADAG* şi *SILISTRA,* iar din sangeacul sau paşalâcul de Varna, făceau parte *kaza*-lele *CONSTANŢA* şi *MANGALIA.* Câteva din satele actualului judeţ Constanţa, ţineau de *kaza*-ua Pazargik, actualul Bazargic din Bulgaria.

Din succinta prezentare de mai sus, observăm că numele unităţilor administrative, *kaza*-le, din Dobrogea, coincidea cu toponimele aşezărilor ce reprezentau centrele de reşedinţă administrativă, care erau situate într-o poziţie geografică avantajoasă, economică şi strategică, fie spre mare, fie spre Dunăre: la capătul drumurilor parcurse de negustori şi trupe militare (*HÎRŞOVA, MĂCIN, ISACCEA, CHILIA*), la trecerea fluviului în celelalte teritorii româneşti (*MAHMUDIA, TULCEA,* la Dunăre, *SULINA, CONSTANŢA* la Marea Neagră); la întretăierea principalelor căi ce traversau ţinutul: *KARASU* (azi oraşul *MEDGIDIA*); în punctele unde poziţia geografică era favorabilă apărării (malul înalt la *HÎRŞOVA* şi *MĂCIN* sau dealurile pe care se aflau cetăţile ce protejau *BABADAGUL* şi *TULCEA*).

Analiza izvoarelor documentare şi a anchetelor făcute pe teren conduc la ideea că, toponimele transmit realităţi legate de geografia fizică, a aşezărilor şi a populaţiei, geografia economică şi a muncii, sau politico-administrativă. De asemenea, chiar şi după schimbarea regimului politic în Dobrogea în secolul al XV-lea, latinitatea poporului şi limbii, obiceiurile, portul, tradiţia rămân valabile pentru întreaga societate românească, fie ea sub administraţie românească sau străină.

---

[3] Ghiaţă, A., *Aspecte ale organizării politice în Dobrogea medievală (secolele XIII-XV*), în *RI*, tom. 34, nr. 10, 1981, p. 1863-1897.
[4] Ibidem, p.1863-1897.

BDD-A3629 © 2003 Ovidius University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 05:11:10 UTC)

Prezentăm în continuare cele mai semnificative nume de localităţi dobrogene din punctul de vedere al modificării diacronice a numelui:

ABRUD este actualul nume al satului care, la 1850, se numea *MULCIOVA*. În HD, MDG şi în monografia lui M.D.Ionescu, satul este menţionat cu denumirea *MULCIOVA*, cu varianta *MULCEOVA*. În D şi FT, figurează numele turcesc, *MULÇ-OVA***,** în Ps, *MALCZEVA***,** în IB, *MOULTCHAVI,* iar în KT, denumirea turcească, scrisă în rusă, *МАЛЧЕВА***.**

ADAMCLISI, *biserica lui Adam (a omului)*, este o denumire dată de turci, justificată de asemănarea actualului nucleu al monumentului cu o cupolă de locaş creştin. Aşa s-a numit celebrul monument triumfal *TROPAEUM TRAIANI*, ridicat de romani pentru comemorarea victoriilor obţinute de împăratul Traian contra dacilor în 101-102. Turcii au botezat acest monument *ADAMCLISI*[5]**.**

Numele comunei apare astfel în documentele vremii: *ADAM-KILISE* în DG, DI_2 şi FT, *ADAMKEULISÉ* în IB şi cu forma slavă *АДАМЪ-КЛЮСЪ* în KT. În HD, MDG şi în monografia lui M.D.Ionescu apare cu forma actuală *ADAMCLISI***.**

Comuna ***ALIMAN***, este situată în judeţul Constanţa, la 46 km nord-est de oraşul Ostrov, judeţul Constanţa. Tradiţia populară consideră că satul exista înainte de anul 1800, şi era format din câteva familii româneşti venite din Cocargea de Ialomiţa. Se spune că unul dintre întemeietorii comunei este Ion Alimanu, de unde şi denumirea ei[6]. În HD, MDG, IB, FT şi în monografia lui M.D.Ionescu, comuna figurează cu denumirea actuală.

Numele comunei ***ANADOLCHIOI,*** astăzi cartier al oraşului Constanţa, este turcesc şi înseamnă *satul anatolienilor*, deoarece a fost fondat pe la începutul secolului al XIX-lea de turcii veniţi din Anatolia. Numele acestei comune apare astfel în documentele vremii: *ANADOLU(LU)* în DI_1, DI_2, DG şi D, *ANADOLNA* în Ps, *ANADOLKEUY* în K, *ANADOLIKEUI***,** în IB, *ANADOL(U)-KŐY*, în FT.

Satul ***ALMALĂU***, *satul cu meri*, aparţine de comuna Ostrov, jud. Constanţa. Este situat între dealuri care, odinioară, erau acoperite cu vii şi care dădeau un vin negru foarte bun[7]. Şi-a păstrat denumirea de astăzi şi în documentele vremii, unde apare cu forma turcească, sau cea românizată. Astfel în HD, MDG şi în monografia lui M.D.Ionescu, figurează denumirea *ALMALÎU*; în DG, D, IB şi FT, apare denumirea turcească, *ELMALÎ*, *meri*, în Ps, *ALMALJ***,** iar în FT, *АЛМАЛУЙ***.**

BABADAG* ,** oraş în jud. Tulcea, înseamnă în limba turcă *muntele tătălui*. Cu această denumire figura oraşul şi în HD, MDG şi în monografia lui M.D.Ionescu. În alte documente ale vremii figura după cum urmează: *BABA,** în DI_1, DI_2, DG şi IB; *BABADACH* în Ps; *BABA-DAĞ* în FT şi cu forma slavă, *БАВАДАХЪ* în KT.

---

[5] Ionescu, D., M., *Dobrogea în pragul veacului al XX-lea*, Bucureşti, 1904, p.4.
[6] Şandru, D., *Mocanii în Dobrogea*, Bucureşti, 1946, p.157.
[7] Ionescu, M.D., *op. cit.*, p.472.

BDD-A3629 © 2003 Ovidius University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 05:11:10 UTC)

Satul ***CASICEA*** este situat la 28 km de or. Mangalia. În Hd, MDg şi în monografia lui M.D.Ionescu, figurează cu denumirea *CASICCI*, *CASÎKCI,* denumire care s-a păstra, putem spune, până astăzi. Denumirea este turcească şi înseamnă, *lingurar*. În DG şi D, satul este menţionat cu denumirea turcească corectă, *KAŞIKÇI, lingurar*. În FT apare denumirea *KASIKCI,* iar KT păstrează şi ea denumirea turcească, scriind-o cu litere slavone: *КОШЕКЧИ.*

CASIMCEA, fostă ***CASÂMCEA,*** este o comună situată în bazinul superior al râului Casâmcea, la 36 km de Babadag, jud. Tulcea. Forma actuală, ***CASIMCEA***, figurează în HD, MDG şi în monografia lui M.D.Ionescu. Apare cu denumirea *KARA-KASIM, Kasîm cel negru*, în DI_1, DI_2, DG şi D. În FT, apare numele *KASIMCA;* în IB, *KASSIMTCHA,* iar în KT, apar două sate alăturate, scrise cu numele în slavă, *СТАРАЯ КАСИМДЖА* şi *НОВАЯ КАСИМДЖА.*

Numele ***CERNAVODĂ*** – care în limba slavonă înseamnă *apă neagră*- datează din timpul convieţuirii româno-slave ce a avut loc în prima parte a evului mediu şi reprezintă calchierea numelui preexistent *AXIOPOLIS* – adaptat de la sciticul (iran.) *AXŞAENA – AHŞENA*, adică, de la ***axšaēna***, *apă neagră, întunecată*[8]. Cele două forme, autohtonă şi slavă au coexistat timp de mai multe secole. Îl găsim la Muhamed Idrisi (1099-1164)[9], care îl citează sub numele *AXUNBOLI*, de fapt, *AXUNPOLI*, ştiut fiind faptul că sunetul *p*, inexistent în limba arabă, este redat în transcrierea folosită, prin *b*.

Prin poziţia sa geografică şi prin tradiţia sa istorică oraşul ***CERNAVODĂ*** era cunoscut în secolul al XII-lea, sub numele *MIGHALI THERMAE*, fiind doar o cetate înconjurată de ziduri[10], iar sub dominaţia turcească, s-a numit *BOGAZ-KIOI,* adică *satul de la vărsare*. Numele turcesc *BOGAZ-KIOI* corespundea realităţii, în sensul că revărsările Dunării formaseră un lac pe care pluteau barcaze cu mărfuri şi călători până la Carasu şi, în unele perioade, până la Alacap (azi com. Poarta Albă)[11]. Cândva era foarte populat. Apoi, nu se ştie cu exactitate când, s-a numit *CERNAVODĂ*, *apa neagră*, după numele turcesc dat lacului şi fostului afluent al Dunării, *CARASU*. Denumirea turcească menţionată nu s-a dat întâmplător, ci datorită faptului că, de-a lungul malului drept (sudic) al văii Carasu, la aproximativ 15 km amonte de locul unde ea întâlneşte valea fluviului Dunărea (adică Cernavodă), se află dealul *AXAN*, toponim foarte asemănător din punct de vedere fonetic cu vechile

[8] ***, *Istoria României,* vol. I., Bucureşti, 1960, p. 606.
[9] A. Jaubert, *Géographie d'Edrisi,* vol. I şi II, Paris, 1836-1840.
[10] Ionescu, M.,D., *op. cit.*, p.449.
[11] Anna-Maria Diana, Georgeta Lungu, *Din istoricul Cernavodei. Aspecte economice şi sociale (1900-1940),* în *Comunicări de Istorie a Dobrogei*, Constanţa, vol.2, 1983, p.253.

BDD-A3629 © 2003 Ovidius University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 05:11:10 UTC)

AXŞAENA, AXIOPOLIS, AXUNBOLI. În HD, MDG şi în monografia lui M.D.Ionescu, figurează cu denumirea slavă actuală. În DG, oraşul este menţionat cu numele turcesc *BOĞAZKESEN-GIBERAN, strâmtoarea creştină*, în EC şi FT, *BOĞAZ-KÖY, satul strâmtorii*, iar în K şi IB, o denumire similară, *BOASKEUY* şi respectiv, *BOGAZKEUI.* În Ps şi KT, localitatea este menţionată cu denumirea slavă, *CZERNA WODA*, în primul document şi *ЧЕРНОВОДЫ*, în al doilea.

Oraşul ***CONSTANŢA***, cel mai mare oraş-port la Marea Neagră, este situat la temelia unei aşezări istorice străvechi. În antichitate era numit ***TOMIS***, fiind o cetate înfloritoare, ocrotită de zeiţele Fortuna şi Pontos. Cetatea *TOMIS* a fost fondată în secolul al VII-lea î.Ch. de renumiţii navigatori ai Miletului, oraş situat la gura Meandrului, pe coastele Asiei Mici. Bizantinii (secolele IV-X d. Ch.) i-au spus *CONSTANTIANA*, apoi *CONSTANTIA*, de la numele lui Constantin cel Mare. Genovezii (secolele XII-XIV), care practicau *mercantura*, comerţul, pe *Mar Maggiore*, Marea cea Mare, i-au dat un alt nume Mării Negre, zicându-i *CONSTANZA.* Cu aceste nume apare în mai multe portulane medievale. Otomanii i-au spus *KŰSTENDGE.* La 25 noiembrie 1878, *TOMISUL* romanilor, *CONSTANTIA* bizantinilor şi genovezilor, *KŰSTENDGE*-ul turcilor devine oraş românesc, cu numele *CONSTANŢA*[12].

Comuna ***DĂENI,*** este situată pe gârla Băroiu, judeţul Tulcea. Este un toponim larg răspândit în România. C. G. Giurescu îl crede transferat de către locuitorii fugiţi din satul Dăian de Vlaşca, la sfârşitul secolului al XVI-lea[13]. Evlia Celebi, la jumătatea secolului al XVII-lea, numeşte satul *DAIA- DAIA I KEBIR*, adică *Daia cea Mare.* În HD, MDG şi în monografia lui M. D. Ionescu comuna figurează cu denumirea actuală. În DG şi FT apare numele *DAYA*; în EC, satul este menţionat cu două nume, *DAYA-GIBERAN, Daia creştină*, şi *DAYA-KASABA, Daia târgul.* În K satul este menţionat cu denumirea turcească, scrisă cu litere romane, *DAIA KEUI, satul Daia*, iar în Ps, denumirea *DOJAN.*

DUNĂREA a avut de-a lungul istoriei ei diferite denumiri date de popoarele care au folosit-o ca mijloc de transport şi navigaţie: în antichitate, argonauţii au numit-o *ISTROS*, fenicienii, *PHISOS;* tracii, *DONARE*, iar romanii, întâi *ISTR*, apoi *ISTRUS, ISTER* pentru ca, în final, să denumească acest fluviu *DANUVIUS* sau *DANUBIUS.* Carol Quintul l-a numit *RIO DIVINO*, iar împăratul Franţei, Napoleon Bonaparte, *Le Roi des fleuves de l'Europe*, deoarece bătrâna Dunăre şi-a îndeplinit statornic, de mii de ani, rolul de *drum mare*, cunoscut şi străbătut de nave feniciene, trireme elene,

[12] ***, *Judeţele Patriei, Constanţa. Monografie*, Editura Sport-Turism, Bucureşti, 1980, p. 77-79.
[13] Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1974-1975, vol. III, partea a II-a, p.503.

BDD-A3629 © 2003 Ovidius University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 05:11:10 UTC)

galere romane, corăbii bizantine, caravele genoveze, galioane venețiene, şeici căzăceşti, iar în vremurile noastre de remorchere, şlepuri şi motonave moderne[14].

Ştiința contemporană a acreditat ideea lui V. Pârvan, conform căreia hidronimul *DUNĂREA* perpetuează un nume daco-getic: *DUNARIS, DONARIS*[15] sau *DHONAR, DHŎNŲAR*[16] care a evoluat în *DONAR*, apoi *DONARE(S)* sau *DONARI(S)*[17]. Numele latinesc (literar) al fluviului era *DANUVIUS*, pronunțat de populația ce locuia de-a lungul cursului ei inferior, *DANUVIS*[18]. Goții l-au numit *DUNAVI(S)*[19], iar mai târziu, slavii sudici i-au spus *DUNAV*[20], iar sârbii din localitatea Svinița, jud. Mehedinți, îi spun *DUNE*. Românii au numit fluviul *DUNĂRE*, articulat *DUNĂREA.*

Asupra radicalului ce stă la baza numelui marelui fluviu, majoritatea cercetătorilor sunt de acord că trebuie căutat în tema indo-europeană, sau poate chiar pre-indo-europeană, ***don-dun-dan(tan)***, *apă, râu, fluviu.* Dintre toate variantele existente în celelalte limbi pentru numele Dunării: *DUNAV, DUNAI, DUNE* la slavi, *DUNA, DONA*, la unguri, *DONAU*, la germani, *DANUBE*, la englezi şi francezi, *DANUBIO*, la italieni şi levantini, forma românească *DUNĂRE*, este singura care prezintă terminația ***–re***. Acest fapt l-a determinat pe V. Pârvan[21] să considere numele românesc al fluviului ca un continuator al unei vechi forme autohtone, neatestate, însă, *DUNARIS, DONARIS.* B.P.Hasdeu[22] îl derivă de la formele neatestate *DANARE, DONARE, purtător de nori*, echivalent cu *DANUBIUS, dătător de nori*, în care particula ***dan, dana*** înseamnă *a purta*, iar ***re***, *nor*, trimițând la alb. ***re***, *nor.* Evident, această ipoteză nu a fost acceptată de nici unul dintre cercetătorii secolului al XX-lea. G. Pascu[23] îl derivă din radicalul autohton ***dun*** + sufixul ***–ara***, analog sufixului celtic ***–ra***. Rosetti[24] acceptând că forma latină pleacă de la un caz oblic) ***danav-*** din care s-a refăcut un ***Danus-, Danuv-***, consideră că ***Danuvius*** este rezultatul unei contaminări a acestor forme cu ***fluvius***.

---

[14] Nițu, M., *Turismul în Delta Dunării*, Editura Sport-Turism, Bucureşti, 1982, p. 11.
[15] Pârvan, V., *Considerații asupra unor nume de râuri daco-scitice*, în *Memoriile Secției Istorice*, Editura Academiei Române, 1923, seria III, tom. I., p. 16-26.
[16] Ivănescu, G., *Origine pre-indo-europeene des noms du Danube*, în Contributions onomastiques, Bucureşti, 1958 p.136.
[17] Ştefănescu, C.,M., *op. cit.*, p.163.
[18] Ibidem.
[19] Zambotti, P.,L., *Origine e diffusione della civiltà*, Milano, 1947, p.227.
[20] Ştefănescu, C.,M., *Considerații asupra unor toponime din sudul şi sud-estul României*, în CG, vol. II, Bucureşti, 1969, p. 164.
[21] Pârvan, V., *op. cit.*, p. 16-26.
[22] Haşdeu, B.P., *Istoria critică a românilor*, Bucureşti, 1875, I, p. 293-294.
[23] Pascu, G., *Viața românească*, XXIX, 1913, p. 303.
[24] Rosetti, C., A., *Istoria limbii române*, II, p.72-73.

BDD-A3629 © 2003 Ovidius University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 05:11:10 UTC)

Oraşul ***TULCEA*** a fost construit lângă ruinele vechiului castru roman ***Aegyssus***. Nu se ştie cu exactitate de unde îşi trage numele de astăzi. Acest oraş figurează cu numele actual în HD, MDG, DD, HA, IB şi în monografia lui M.D.Ionescu. În DI_1, DI_2, DG şi FT, localitatea este menţionată cu denumirea turcească, *TULÇA, lungul, lungeni*; în Ps, *TULCZE*; în Lp, *TOULTCHA*, iar în KT figurează cu două denumiri: *ТУЛЬЧА* şi *СТАР. ТУЛЬЧА*.

Satul ***VLAHII*** aparţine de comuna Aliman, judeţul Constanţa. Tradiţia spune că satul ar fi fost înfiinţat cam în acelaşi timp cu comuna Alimanu la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi că a fost locuit numai de români veniţi din stânga Dunării[25]. Cu numele *VLAH CHIOI, satul vlahului/românului*, figurează în HD, MDG, IB şi în monografia lui M.D.Ionescu. În DG şi FT, satul este menţionat cu numele turcesc *ULAH, român*. În harta II aflată în Arhivele Statului, filiala Constanţa, Fond Inspectoral Cadastral, satul este reţinut ca fiind exclusiv românesc în evul mediu şi modern, fiind situat între Balta Baciului şi Vederosa. Chiar şi Remus Opreanu, prefectul de Constanţa, afirmă, în ziarul *Farul Constanţei* din 18 ianuarie 1881, că satul *VLAHCHIOI* este sat românesc.

Din sumara analiză făcută asupra câtorva nume de localităţi din Dobrogea medievală şi modernă, se constată o mare stabilitate a aşezărilor indiferent de etnicul populaţiei ce le-a locuit, datorită reţelei hidrografice sărace sau a râurilor cu curs temporar, a climei secetoase şi solului productiv numai în anumite zone ale regiunii. Toponimia studiată în acest capitol se impune ca un argument în plus pentru continuitatea şi stabilitatea societăţii româneşti în Dobrogea.

BIBLIOGRAFIE

Anna-Maria Diana, Lungu, Georgeta, *Din istoricul Cernavodei. Aspecte economice şi sociale (1900-1940)*, în *Comunicări de Istorie a Dobrogei*, Constanţa, vol.2, 1983, p.253.

Ghiaţă, A., *Condiţiile instaurării dominaţiei otomane în Dobrogea*, în *Studii istorice sud-est europene*, culegere îngrijită de E.Stănescu, I, Bucureşti, 1974, p.43-126.

Ghiaţă, A., *Toponimie şi geografie istorică în Dobrogea medievală şi modernă*, în *Memoriile secţiei de ştiinţe istorice*, seria IV, tom V, Editura Academiei Române, Bucureşti, 1980, p. 29-61.

Ghiaţă, A., *Aspecte ale organizării politice în Dobrogea medievală (secolele XIII-XV*), în *RI*, tom. 34, nr. 10, 1981, p. 1863-1897.

Giurescu, Constantin C., *Istoria românilor*, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1974-1975, vol. III, partea a II-a, p.503.

Hasdeu, B.P., *Istoria critică a românilor*, Bucureşti, 1875, I, p. 293-294.

Ionescu, D., M., *Dobrogea în pragul veacului al XX-lea*, Bucureşti, 1904, p.4, 449, 472.

[25] *Judeţul Constanţa în anii 1916-1922*, Expunere prezentată Consiliului Judeţean de către N.T.Negulescu, Constanţa, 1924, p.180.

BDD-A3629 © 2003 Ovidius University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 05:11:10 UTC)

Ivănescu, G., *Origine pre-indo-europeene des noms du Danube*, în Contributions onomastiques, Bucureşti, 1958 p.136.
Jaubert, A., *Géographie d'Edrisi*, vol. I şi II, Paris, 1836-1840.
Nițu, M., *Turismul în Delta Dunării*, Editura Sport-Turism, Bucureşti, 1982, p. 1.
Pascu, G., *Viața românească*, XXIX, 1913, p. 303.
Pârvan, V., *Considerații asupra unor nume de râuri daco-scitice*, în *Memoriile Secției Istorice*, Editura Academiei Române, 1923, seria III, tom. I., p. 16-26.
Șandru, D., *Mocanii în Dobrogea*, Bucureşti, 1946, p.157.
Ștefănescu, C.,M., *Considerații asupra unor toponime din sudul şi sud-estul României*, în CG, vol. II, Bucureşti, 1969, p.163, 164.
Zambotti, P.,L., *Origine e diffusione della civiltà*, Milano, 1947, p.227.
***, *Istoria României*, vol. I., Bucureşti, 1960, p. 606.
***, *Județele Patriei, Constanța. Monografie*, Editura Sport-Turism, Bucureşti, 1980, p. 77-79.
***, *Județul Constanța în anii 1916-1922*, Expunere prezentată Consiliului Județean de către N.T.Negulescu, Constanța, 1924, p.180.

BDD-A3629 © 2003 Ovidius University Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-16 05:11:10 UTC)